

Beste allemaal,

Onze mama, Elvire Christens, is nu ongeveer twee maanden bij jullie.

Eerst in kortverblijf en nu sinds eind augustus definitief in woning 16. We kenden De Wingerd al een aantal jaren via het dagcentrum.

Na bijna vier jaar thuiszorg- vooral door haar broer - beslisten we deze zomer dus uiteindelijk om haar permanent in De Wingerd te laten verblijven..

Brenda, die ons heel het traject al begeleid heeft, hielp ons uiteindelijk om de stap te nemen.

Corona maakte onze beslissing moeilijker: gaan we nog op bezoek mogen, hoeveel contact gaat er nog mogelijk zijn en op welke manier ? Ik merkte al snel dat De Wingerd op zijn eigen manier omgaat met de coronaregels: in alle veiligheid voor iedereen maar met de nadruk op leefbaarheid.

Het begin was heel moeilijk, voor haar én voor ons allemaal. Maar we werden bijgestaan en gesteund door de deskundige teams van het kortverblijf en woning 16.

Naar wat ik zie en hoor begint mama nu toch stilaan haar draai te vinden en zich wat thuis te voelen. Wij hebben inmiddels ook allemaal mogen ervaren wat een warme, betrokken omgeving de Wingerd is. De zorg die jullie verlenen gaat voorbij het zuivere "zorgen" door de uitermate bekwame, maar vooral menselijke en warme benadering van jullie bewoners en hun familie.

Hoewel het een heel deugddoende ervaring was zat de schrik voor coronabesmetting er uiteraard wel in. Ik realiseerde mij ook dat ik niet alleen met mijn eigen mama zou omgaan maar ook met haar medebewoners, gegeven dat de verantwoordelijkheid nog zwaarder maakte.

Maar het team van de woning stelde mij gerust, we konden min of meer normaal met elkaar omgaan mits het respecteren van de nodige voorzorgen. Dus: mondkapen ophouden, dus niet mee taart eten en koffie drinken, zoveel mogelijk afstand bewaren, zo weinig mogelijk aanraken in de woning en handen ontsmetten aan de lopende band.

Ook de dames en heren in de woning ervaren dit inmiddels als routine en zijn er niet door verontrust. Het "nieuwe normaal" dus in de praktijk, maar ik heb mogen ervaren dat het alsnog en ondanks heel gezellig kan zijn.

En toen kwam de verjaardag van mama in zicht op 29 september . Wij zijn niet de familie van grote feestvierders, maar samenzijn op belangrijke momenten is toch wel een traditie die we graag in ere houden. Toen bleek, verrassend genoeg, dat ik welkom was in de woning om even mee te vieren. Dus bakte ik taart en cake en ging een uurtje op de koffie in woning 16 om te trakteren en mama haar verjaardag te vieren. Het was uitermate gezellig, mama straalde en ik leerde zo ook haar medebewoners kennen. Nadien nog naar het Grand Caf" om met de broers en de rest van de familie nog iets te drinken. Dat dit mogelijk was in coronatijden had ik nooit kunnen denken.

Dus : een heel welgemeende dank je wel aan jullie allemaal !

Het zegt alles over hoe jullie heel deskundig de grens bewaken tussen veiligheid en toch volop gaan voor levenskwaliteit voor jullie bewoners.

Marijke